

європейського союзу // Вісник Академії митної служби України. Серія: “Державне управління”. – 2013. – № 1 (8). – С. 48-53.

4. Hellyer M. The European Union’s ENPI Programme for Ukraine, CFA. – 2017. – p. 19

PRZEMYSŁ ODZIEŻOWY W POLSCE

Mykhailo Vasylchenko
Politechnika Łódzka, Polska

Przemysł odzieżowy to dział gospodarki, który zajmuje się wytwarzaniem odzieży z tkanin i dzianin głównie bawełnianych wełnianych, jedwabnych, jak również z innych surowców, np. skóry.

Przemysł włókienniczy razem z przemysłem odzieżowym i skórzanym (oraz czasami przemysłem spożywczym) zaliczane są do przemysłu lekkiego.

Polska ma duże tradycje przemysłu włókienniczego.

Okręgi i ośrodki przemysłowe: łódzki, białostocki, bielski i częściowo sudecki rozwinęły się w XIX wieku właśnie dzięki przemysłowi włókienniczemu.

Inne ośrodki włókiennictwa polskiego to m.in. Kalisz, Częstochowa, Zielona Góra, Żyrardów.

W zakładach tego przemysłu zatrudnione było wiele kobiet.

Rok 1989 roku oznaczał początek kryzysu polskiego przemysłu włókienniczego oraz odzieżowego wynikający z konkurencji produktów włókienniczych i odzieżowych z Azji.

Spowodowało to upadek szeregu zakładów, np. Częstochowskich Zakładów Przemysłu Lniarskiego Warta.

Z czasem pojawiły się nowe firmy – zwłaszcza odzieżowe i przemysłu obuwniczego, które stały się znanymi krajowymi (i regionalnymi) markami przemysłu lekkiego, np. Reserved, Solar, Gino Rossi, czy producent obuwia dla dzieci Bartek.

Polski rynek odzieżowy podzielić można na trzy sektory: całkowicie zagraniczne przedsiębiorstwa, firmy posiadające polski kapitał, ale z produkcją odbywającą się poza granicami naszego kraju oraz stuprocentowo rodzime przedsiębiorstwa, gdzie zarówno kapitał, jak i produkcja znajdują się na terenie Polski.

W sektorze pracuje około 3 tys. przedsiębiorstw, które dają pracę w sumie 100 – 120 tys. pracownikom.

Wielkość branży wynosi około 28,8 mld zł rocznie.

Głównym kierunkiem, w którym odbywa się eksport polskich przedsiębiorstw produkujących wyroby tekstylno-odzieżowe są Niemcy, które posiadają niemal 45 – procentowy udział w eksporcie dzianin w Polsce oraz 54 – procentowy w innych niż dzianiny artykułach odzieżowych.

Kolejnymi państwami, do których eksportowana jest znacząca część wyprodukowanej odzieży, są: Holandia, Ukraina i Czechy. Najwięcej całkowicie

polskich przedsiębiorstw (kapitał + produkcja) znajduje się w województwie łódzkim. Związane jest to z obecnością na tym terenie zakładów zajmujących się produkcją materiałów.

Przeważnie są to jednak sklepy prowadzące sprzedaż na terenie jednego miasta lub z ofertą internetową, zatrudniające do 50 pracowników.

Do największych i najważniejszych producentów odzieży w Polsce należą: Bytom SA, LPP SA, Warmia SA, GETEX, Telimena SA, DCG SA, Vistulagroup. Marki Reserved, House, Cropp, Mohito i Promostar produkowane przez LPP z siedzibą w Gdańsku.

STANDARYZACJA W WARUNKACH ROZWOJU HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

*Mykhailo Vasylchenko
Politechnika Łódzka, Polska
Inna Szewczenko, Ph.D.*

Kharkiv Narodowy Uniwersytet Samochodowy i Autostradowy, Ukraina

W warunkach rozwoju handlu międzynarodowego i współpracy sukces wielu firm i branż gospodarki na rynkach zewnętrznych i wewnętrznych w dużej mierze zależy od tego, jak ich produkty lub usługi spełniają współczesnych wyobrażeń o normach zgodności jakości.

Żadne społeczeństwo nie może normalnie funkcjonować bez technicznych przepisów i dokumentów normatywnych, które regulują zasady, procesy, metody produkcji i kontroli produktów, a także gwarantują bezpieczeństwo życia, zdrowia i dobrobytu ludzi i środowiska.

Wraz z rozwojem postępu naukowo-technicznego problem jakości produktów, nie tylko nie ułatwia, ale staje się coraz bardziej złożonej i wielowymiarowej. Znaczącą rolę w podnoszeniu jakości produktów odgrywają standardy opracowywane w ramach zarówno krajowych, jak i międzynarodowych systemów standaryzacji.

Standaryzacja to działalność mająca na celu opracowanie i ustalenie wymagań, norm, zasad i cech wymaganych do wykonywania, jak i zalecanych, zapewniających prawo konsumenta do nabycia towarów dobrej jakości, jak również prawo na bezpieczeństwo i komfort pracy.

Celem standaryzacji – osiągnięcie maksymalnego stopnia uporządkowania w tej lub innej dziedzinie poprzez powszechnego i wielokrotnego stosowania określonych przepisów, wymagań, norm, aby rozwiązać realnie istniejących, planowanych i potencjalnych zadań.

Zadania normalizacji polega na tworzeniu systemu normatywnego, dokumentacji, która obejmuje wszystkie rodzaje produkcji przemysłowej i zakres usług. Przy tym proces standaryzacji powinien zapewnić rozwój systemu poprzez podejmowanie zaawansowanych wymagań dotyczących produktów lub procesów technologicznych. W procesie standaryzacji opracowywane są następujące główne